

บทนำ

ดินแดนชื่อยวน¹

ช่วงชวงเจียง² รัชศกฉี่เจ็งปีที่ 21 แห่งต้าฉี

นักรบหนึ่งกองทัพควบม้าไปตามถนนหลวง ผุ่นฟุ้งตลบปกคลุม
ทั้งคนและม้า ทันใดนั้นทหารม้าหนุ่มที่ห้อยตะบึงอยู่เบื้องหน้าร้องตะโกน
“ถึงหลักศิลาแล้ว!”

ห่างไปไม่กี่โกลมีหลักศิลาสูงกว่าหนึ่งจั้ง³ ตั้งตระหง่าน บนป้ายมีอักษร
โลहितเขียนด้วยลายมือหนักแน่นทรงพลัง งดงามดุจหงส์ฟ้อนมังกรเห็นว่า...

‘แดนชื่อยวน ทุกชีวิตห้ามเข้า ผู้บุกรุกกระดุกป่นเป็นธุลี’

เบื้องหน้าหลักศิลามีแม่ทัพวัยกลางคนนำกององครักษ์มารอต้อนรับ
เหล่าองครักษ์ในชุดเกราะถือดาบยื่นเรียงแถวเป็นระเบียบ พวกเขาคู่เข่าลง
อย่างพร้อมเพรียง “ถวายบังคมรัชทายาท”

“อวี...”⁴

¹ ดินแดนห้วงสี่ชาติ

² แปลว่า ‘น้ำค้างแข็ง’ เป็นฤดูลักษณะที่ 18 ใน 24 ฤดูลักษณะของจีนซึ่งแบ่งตาม
สภาพดินฟ้าอากาศ โดยช่วง ‘ชวงเจียง’ จะอยู่ประมาณวันที่ 23 ตุลาคม - 6 พฤศจิกายน
ตามปฏิทินสากล ถือเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงย่างเข้าฤดูหนาว

³ หน่วยวัดความยาวของจีน 1 จั้ง เท่ากับประมาณ 3.33 เมตร

⁴ เสียงสัญญาณบอกให้ม้าหยุด

ทหารม้าหนุ่มผู้นำอยู่ข้างหน้ากระโดดลงจากหลังม้า แต่ม้ายังไม่ทันหยุดดีจึงชวนเซเล็กน้อย แม่ทัพรีบเข้าไปประคอง “รัชทายาท โปรดระวัง”
“ไม่เป็นไร” ชายหนุ่มโบกมือปิด เอ่ยถามว่า “พระ...พระบิดาของข้าเล่า”

เพิ่งพูดจบก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียกชื่อเล่นเขาอยู่ไม่ไกล “เสี่ยววงเอ๋อร์มานี้”

รัชทายาทหนุ่มเงยหน้ามอง เจ้าของเสียงเป็นบุรุษในชุดสีด้าปลอดหันหลังให้ทุกคน ยืนอยู่อีกด้านของหลักศิลาในเขตแดนมรณะ รัชทายาทเหลือบมองอักษรโลหิตบนหลักศิลา จากนั้นก็วิ่งฝ่าเข้าไปในเขตแดนโดยไม่ลังเลเหมือนโคแรกคลอดไม่กลัวพญาคุค คุณเข่าลงเบื้องหน้าบุรุษชุดด้า “กระหม่อม...”

บุรุษชุดด้ายื่นมือทำท่าประคองให้ลุกขึ้น “ไม่ต้องมากพิธี”

ทั้งคำพูดและกิริยาของบุรุษผู้นี้ล้วนหนักแน่น อ่อนโยน สง่างามสูงส่ง เมื่อมองจากด้านหลังดูจะมีอายุ ทว่าเมื่อหันมากลับเผยให้เห็นใบหน้าอ่อนเยาว์ไร้ริ้วรอยแห่งกาลเวลา ให้ความรู้สึกไม่สอดคล้องกันอย่างประหลาด มองเพียงใบหน้านี้ ใครก็ไม่อาจคาดเดาได้ว่าเขาคือผู้อยู่ที่ผู้ครองราชย์มายี่สิบเอ็ดปี...เซ็งเซียว

เขามีคิ้วกระบุรี เส้นคิ้วจางไม่ชัดเจน หางคิ้วเฉียงขึ้นไปทางขมับทางตาตกลงเล็กน้อย ทำให้ดูมีความอ่อนโยนและอารมณ์อ่อนไหวอยู่หลายส่วน เป็นลักษณะใบหน้าที่ดี หล่อเหลา และเที่ยงตรง

รัชทายาทหนุ่มลุกขึ้นยืน ลดเสียงต่ำลง “พระบิดูล่า”

ที่แท้รัชทายาทผู้นี้มิใช่โอรสในสายเลือดดีอยู่ดี เซ็งเซียวไร้ทายาทจึงรับเลี้ยงบุตรกำพร้าของพี่ชาย แต่งตั้งหลานชายเป็นผู้สืบบัลลังก์ เซ็งเซียวมีนิสัยห่างเหินเย็นชา ไม่ชอบคลุกคลีใกล้ชิดกับผู้ใด ด้วยเหตุนี้แม้รัชทายาทจะเรียกเขาว่า ‘พระบิดา’ แต่เมื่ออยู่กันตามลำพังก็ยังคงเรียกขานและปฏิบัติต่อกันเสมือนอาหลาน

เซ็งเซียวเอ่ยกับรัชทายาท “เดินอยู่ในเขตแดนนี้กับเรา กลัวหรือไม่”

รัชทายาท “ไม่กลัวพะยะค่ะ! ได้ยินว่าพระบิดาล่าในวัยเยาว์สยบแดน

ชื่อยวน ปราบปีศาจร้าย สังหารทหารผืนไม้ถั่ววน กอบกู้อาณาจักรของเรา แม้หลานไม่อาจเทียบพระองค์ได้ แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยวาจาขลาดเขลาให้เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงและพระเกียรติยศของพระองค์”

“ชื่อเสียงเกียรติยศอะไรกัน ชื่อเสียงดูร้ายนะสิไม่ว่า” เชิงเซียวยิ้มอย่างไม่ใส่ใจ เดินไปข้างหน้าต่อ “เจ้าได้ยินหรือไม่”

รัชทายาทเงี้ยวตั้งใจฟังอยู่พักใหญ่ ทว่าฟ้าดินเงียบงัน ได้ยินเพียงเสียงลมหวีดหวิว จึงเอ่ยอย่างงุนงง “กระหม่อมไม่ได้ยินอะไรเลย”

เชิงเซียวยิ้ม “ใช่แล้ว ไม่มีอะไรทั้งนั้น”

รัชทายาทอึ้งงัน พลันนึกถึงตำนานที่เคยได้ยินเมื่อครั้งยังเยาว์... เล่ากันว่าในทะเลเพลิงแห่งแดนชื่อยวนฉนีกวิญญาณพยายามหนีร้อยหมื่นที่ตายในสงครามเอาไว้ แรงแอฆาตทะเลยานฟ้า ทำให้หุบเหวลึกนี้มีลมแรงตลอดปี คนที่ยืนอยู่นอกเขตแดนสามารถได้ยินเสียงคร่ำครวญโหยหวนดังมาจากอีกด้าน ทว่ายามนี้เขากลับกำลังเดินทอดน่องอยู่ภายในเขตแดน คล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น รอบด้านเงียบสงบ นอกจากอากาศที่ร้อนอบอ้าวสุดท้านทน ก็ไม่รู้ลึกลงถึงความน่ากลัวแต่อย่างใด

รัชทายาทคิด...หรือตำนานพื้นบ้านจะมีพื้นฐานมาจากเรื่องเล่าลือที่นำมาเล่าเสียจนเกินจริง

หลังจากเข้ามาภายในเขตแดน เดินต่อไม่ถึงหนึ่งร้อยหมื่น⁵ ก็สัมผัสได้ถึงคลื่นความร้อนที่พุ่งมาปะทะใบหน้า เวลานี้เป็นปลายฤดูสารท รัชทายาทสวมเพียงเสื้อชุบในเนื้อบางยังร้อนจนเหงื่อเปียกชุ่ม หน้าผากมีเหงื่อผุดซึมไหลหยดลงมา เขาลอบเหลือบมองท่านอาของตน พยายามอดทนไม่ยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อ

เชิงเซียวมีชื่อเสียงที่ไม่ค่อยดีนัก พวกนักแสดงเร่ในยุทธภพล้วนพูดถึงเขาว่าเป็นคนวิปลาสน์ไม่อยู่กับร่องกับรอย คนเหล่านั้นบอกว่าเขาถือกำเนิดในสระโลหิตของบิดาและพี่ชาย ดวงชะตาอัปมงคล ทั้งยัง

⁵ คำเรียกหน่วยเมตรในภาษาจีน

บอกว่า เขาฆ่ามารดา ล้างครุ เผาตำรา ห้ามวิพากษ์วิจารณ์ โปรดปราน
ขุนนางสอพลอ กระจายสงคราม ช่มเหงขุนนางภักดี

แต่ในใจรัชทายาทหนุ่ม เชิงเซียวคือญาติเพียงคนเดียวของเขา

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น บวชผู้นี้ยังคงสุขุมอ่อนโยน ไม่เคยเห็นเขา
พุดจารุนแรงหยาบคาย ซักสีหน้าบูดบึ้ง หรือเสื้อผ้าอาภรณ์ไม่เรียบร้อย
แต่อย่างใด ตั้งแต่เด็ก รัชทายาทก็ยกย่องเทิดทูนเขา มาบัดนี้รัชทายาท
ในวัยสิบแปดปีสามารถนำศรอันหนักอึ้ง และปกรองดูแลแวนแคว้น
ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยได้แล้ว แต่เขาก็ยังคงเฝ้ามองตามแผ่นหลังของบวช
ผู้นี้เหมือนเมื่อครั้งยังเยาว์โดยไม่รู้ตัว

ทั้งสองเดินเข้าไปราวหนึ่งหลี่^๕ เชิงเซียวจึงหยุดฝีเท้า บริเวณนี้คละคลุ้ง
ไปด้วยกลิ่นกำมะถัน รัชทายาทรู้สึกหายใจไม่สะดวกเล็กน้อย

“ปีนี้หยุดแค่นี้เถอะ หากเดินต่อจะถูกปราบอัครคิห์ทำร้ายเอาได้”

รัชทายาทไม่เข้าใจ “ปีนี้หรือ”

“อืม ปีนี้” เชิงเซียวซักกระปี่คู่กายของรัชทายาทออกมา กระปี่นั้น
สลักยันต์คุ้มกันเอาไว้ เมื่อต้องลมร้อนแรงของแดนชื่อยวน ยันต์บนกระปี่
ก็กลายเป็นสีแดง เชิงเซียวปักกระปี่เล่มนั้นลงบนพื้น

“นี่คือเรื่องแรกและเป็นเรื่องสำคัญที่สุดที่เราต้องการส่งมอบให้แก่เจ้า
เราขับเคี่ยวพัวพันกับแดนชื่อยวนมาทั้งชีวิต ในที่สุดก็เริ่มเห็นผลขึ้นมา
บ้างแล้ว หากคาดการณ์ไม่ผิด ทุกปีกระปี่นี้จะเคลื่อนเข้าไปห้าหลี่ ภายใน
เวลาไม่ถึงสิบปี ปราบอัครคิห์ในแดนชื่อยวนจะดับมอดโดยสิ้นเชิง เมื่อสายลม
รุนแรงสลายไป และกระปี่เคลื่อนไปปักถึงขอบผา เจ้าจงให้ ‘สำนักชิงผิง’
ส่งคนมาประจำอยู่ที่นี้ถาวร”

รัชทายาทหนึ่งไป คล้ายจะได้ยินความนัยที่แฝงอยู่ในคำพูดของเขา
“พระบิดา...พระบิดา...พระองค์...”

เชิงเซียวเอ่ยเสียงเรียบ “เราจะยกบัลลังก์ให้เจ้า”

รัชทายาทคุกเข่าลงกระแทกพื้นเสียงดัง

^๕ หน่วยวัดความยาวของจีน 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

อันที่จริงรัชทายาทเตรียมใจมาบ้างแล้ว ช่วงหนึ่งปีมานี้เซ็งเซียวออกลาดตระเวนสองครั้ง ปราบปรามทั้งสี่ทิศ ขณะเดียวกันก็ให้รัชทายาทเป็นผู้แทนพระองค์ดูแลแคว้นแคว้น ค่อยๆ วางมือจากกิจการภายใน และปูทางให้แก่อนุชนรุ่นต่อไปอย่างเป็นลำดับขั้น

แต่เมื่อวันนี้มาถึงจริงๆ รัชทายาทหนุ่มก็ยังคงตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก

“สิ่งที่ควรสอนเจ้า เราได้สอนไปหมดแล้ว” เซ็งเซียวไม่เหลือบมองเขา ยังคงเอ่ยกับตนเองต่อ “ส่วนเรื่องอื่นๆ...เจ้าเรียกใช้จางบัวและช่งอวีได้ จ้าวควนยังอยู่ในเรือนจำ ถูกประกบปร้าอย่างไม่เป็นธรรม เจ้าจงปล่อยเขาออกมา และรีบคิดขึ้นหาพิจารณาใหม่ให้สกุลจ้าว วันหน้าเขาจะถวายชีวิตรับใช้เจ้า บุตรไม่อาจกล่าวโทษบุพการี ในภายหน้า หากเจ้าไม่สะดทใจจะว่าร้ายเรา ก็พลักหยางตงออกไปเป็นคนทรยศที่นำความวิบัติมาสู่แคว้น คนผู้นั้นไม่ใช่คนดีอะไร หลายปีมานี้กินเงินในหัวมีแต่มัน⁷ นี่คือของขวัญรัชศกใหม่ที่เราขุนไว้ให้เจ้า”

รัชทายาทก้มกราบลงกับพื้น “พระบิดายังทรงอยู่ในวัยรุ่งโรจน์”

ใบหน้าของเซ็งเซียวฉายรอยยิ้มน้อยๆ “อะไรกัน เจ้าอยากให้เราทำงานจนแก่เฒ่า หรืออยากให้คืนสู่ดินอย่างสงบสุขเล่า อาคนนี่กลัดกลุ้มกังวลมาครึ่งชีวิตแล้ว เห็นใจเราหน่อยเถอะ...สำเนาราชโองการสละบัลลังก์จางบัวกับเฟิงซุนถือไว้คนละฉบับ เหล่าเฟิงเป็นสหายสนิทของบิดาเจ้า เขาจะปกป้องเจ้า อย่างกลัวไปเลย”

รัชทายาทดวงตาแดงเรื่อ

เซ็งเซียวยื่นเอามือไพล่หลัง ทอดสายตามองไปทางดินแดนชื่อยวน ทันใดนั้นก็ถามว่า “ยังจำได้หรือไม่ว่าบิดามารดาบังเกิดเกล้าของเจ้าตายอย่างไร”

“กระหม่อมไม่กล้าลืมแม่สักวัน”

“อย่างนั้นก็ดีแล้ว” เซ็งเซียวพยักหน้า “เจ้าโตแล้ว รู้ว่าจะเดินบน

⁷ หมายถึง คนที่กินดีอยู่ดีจนอ้วน แต่เกียจคร้าน ไม่เอางานเอาการอะไรเลย

เส้นทางของตนเองอย่างไร ไปเถอะ แदनชื่อยวนกำลังจะดับสูญ แต่สุดท้าย ก็ยังมีปราณอัคคีหลงเหลืออยู่ รั้งอยู่ที่นั่นนานไปจะส่งผลเสียต่อร่างกาย”

“แล้วพระบิดา...”

“เราจะอยู่ที่นั่นต่ออีกหลายวัน” เช็งเซียวโบกมือ ไม่มากความอีก เพียงเอ่ยว่า “บ้านเมืองมีอาชญากรรม เมืองหลวงมีราชกิจยุ่งเหยิง เจ้ารีบกลับไปเถิด”

เช็งเซียวพูดหนึ่งไม่มีสอง รัชทายาทไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่ง จึงได้แต่เดิน จากไปอย่างละล้าละลัง เมื่อเขากลับมาถึงหลักศิลา ก็อดหันกลับไปมองบุรุษ ผู้นั้นไม่ได้

เห็นเช็งเซียวนั่งอยู่ที่พื้นเบื้องหน้ากระเบื้อง ชั่วขณะนั้นในใจรัชทายาท รู้สึกเหมือนเป็นการอำลาอย่างบอกไม่ถูก เขาสะบัดศีรษะ รู้สึกว่าถูก ไอร้อนรมจนวิงเวียน คุกเข่าลงหน้าหลักศิลา คำนับบุรุษชุดดำที่หันหลัง ให้อย่างเต็มพิธีการ จากนั้นเร่งเดินทางกลับเมืองหลวง ควบตะบึงสู่ชะตาชีวิต ของตนเอง

หลังส่งรัชทายาทจากไปแล้ว เช็งเซียวก็สั่งให้ราชองครักษ์กลับไปรอคำสั่ง ที่โรงพักม้า เหลือไว้เพียงองครักษ์ผู้ใกล้ชิดเพียงคนเดียว

ราตรีคืบคลาน องครักษ์เข้ามายืนอยู่ข้างหลังเช็งเซียว ครั้นเห็น รอบด้านไม่มีใครจึงคุกเข่าลง ร่างคุดคู้ ชุดเกราะหลุดออกจากร่าง ครู่ต่อมา เลือดผ้าก็ตกลงบนพื้น ภายในกองเลือดผ้ามีนกน้อยขนาดเท่าฝ่ามือโผล่ออกมา จากนั้นก็เข้าไปซุกใต้อุ้งเท้าเช็งเซียว

“จริงสิ” เช็งเซียวเกาคอมันแล้วเกี่ยวด้ายทองเส้นเล็ก ๆ ที่คอของ นกน้อย “เกือบลืมนำเข้าไปเลย”

บนด้ายทองมีอักษรซับซ้อนไหลเวียนอยู่เหมือนงอกออกมาจากคอนก เช็งเซียวออกแรงบีบเพียงเล็กน้อย ด้ายทองก็สลายด้วยปลายนิ้วของเขา ทันใดนั้นนกน้อยก็แหงนหน้า ร่างกายขยายใหญ่ขึ้นกว่าสิบเท่า มันสยายปีก แผลเสียงคำราม ลั่นสะเทือนฝุ่นดาวท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำคืนทางใต้... ที่จริงแล้วมันคือวิหคปี่ฟาง^๘ที่ยังเยาว์!

เซ็งเซียวลุกขึ้น “จากนี้ไปเจ้าไม่ต้องคอยติดตามข้าอีก และไม่ต้องรับคำสั่งข้าอีกต่อไป เราสองเป็นอิสระต่อกัน”

ปีฟางก้าวขึ้นหน้าอย่างลั้งเล ใช้จะงอยปากคาบชายเสื้อของอีกฝ่ายอย่างชลาดอขาย

บุรุษผู้นั้นหันมามองมัน เมื่อปีฟางน้อยสบตากับเขาพลันลั่นสะท้านอย่างช่วยไม่ได้ จำต้องคลายจะงอยปากแต่โดยดี

เซ็งเซียวถอดความ^๑ ครอบศิระระออก วางเอียงกระแทะเร่งบนหัวปีฟางน้อย จากนั้นปลดตราลัญจกร แหวนอังคฺฐุ หยกห้อยเอว และสิ่งอื่นๆ ออกจนหมด สุดท้ายปลดจี๋หยกที่สลักเป็นรูปคนออกมา ตูมันเล็กน้อยก่อนจะโยนส่งๆ ไปด้านข้าง หยกสลักชิ้นนั้นไม่รู้ว่ามีสำคัญอย่างไร ปีฟางน้อยเห็นแล้วถึงกับขนตั่งสะดุ้งโหยง ถลาไล่ตามไปด้วยความตกใจ คาบหยกชิ้นนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวัง เมื่อหันไปมองอีกครั้งก็เห็นว่าบุรุษผู้นั้นเดินจากไปทั้งผมเผ้าสยายยาวแล้ว

เขามุ่งหน้าไปยังชื่อยวน

ปีฟางน้อยร้องเรียกเขาอย่างร้อนรน ไม่สนใจหยกสลักชิ้นอีก รีบกระพือปีกไล่ตามไป

พื้นดินชื่อยวนแตกร้าวทอดยาวพันหลี่ หินหนืดเดือดพล่านใต้พื้นพิภพ สองข้างทางไม่มีต้นไม้ใบหญ้ารกอกงาย เมื่อเข้าใกล้ขอบผาในระยะหนึ่งร้อยหมี่ ปีกของปีฟางพลันถูกเพลิงนิลแผดเผา ลุกโชติช่วงจนเกือบกลายเป็นไก่อ่าง มันกรีดร้องเสียงแหลม กิ่งตกลงไปกับพื้น ไม่สามารถเดินต่อไปได้

^๑ สัตว์ในตำนานของจีน รูปร่างเหมือนนกกกระเรียน บางตำนานกล่าวว่ามิขาเดียว หรือมีปีกข้างเดียว ขนสีน้ำเงิน มีลายสีแดงบนตัว จะงอยปากสีขาว กินเปลวไฟเป็นอาหาร ในสมัยโบราณเชื่อกันว่า หากปีฟางปรากฏตัวจะถือเป็นลางบอกเหตุเกี่ยวกับอัคคีภัย

^๒ เครื่องประดับศิระระชนิดหนึ่ง ใช้สำหรับครอบมวยผม คล้ายรัดเกล้าหรือเกี้ยวของไทย สมัยโบราณมีธรรมเนียมว่า เด็กหนุ่มเมื่อมีอายุครบยี่สิบปีจะต้องทำพิธีสวมกวางซึ่งเป็นพิธีเชิงสัญลักษณ์ สื่อถึงการก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่เต็มตัว

แต่เชิงเขี้ยวเดินมาถึงขอบผาแล้ว เลื้อยผ้าและรองเท้าของเขาถูกไฟไหม้ เกรียม สีหน้าสงบนิ่งดูจสมหน้ากากปล้นปริ๊วๆ เผยให้เห็นความสุขสมและความบ้าคลั่งภายใต้หน้ากากนั้น

ถึงอย่างไรเป็นมนุษย์ก็ยิ่งดีกว่า

หนึ่งชีวิตของมนุษย์นั้นแสนสั้น ทุกข์เพียงไม่กี่สิบปี สุขเพียงไม่กี่สิบปี ความเจ็บปวดที่สังขารรับรู้ได้มีขีดจำกัด บ่อยครั้งที่ยังไม่ทันรู้สึกถึงความเจ็บปวดก็หลุดพ้นแล้ว

ส่วนเขา...อาจต้องทนทุกข์ทรมานสักหน่อย

ปีฟางน้อยแผดเสียงเรียก ขณะที่เชิงเขี้ยวกระโดดลงไปทะเลเพลิง ลมร้อนพวยพุ่งดุจเปลวไฟ เนื้อหนังหดอมอดไหม้กลายเป็นเถาถ่านอย่างรวดเร็ว เริ่มจากเส้นขนแผ่ลามไปยังผิวหนังที่ละชั้นๆ โลหิตในกายเดือดพล่าน เส้นโลหิตทั่วร่างระเบิดทะลุเนื้อหนังเกรียมไหม้ เส้นลมปราณขาดสะบั้น เขาลำลึกก่อนขึ้นเถาที่ไม่รู้ว่าเป็นชั้นส่วนหัวใจหรือปอด

ไม่นานร่างของเขาก็ตกลงไปในหินหนืดลึกร้อน แม้พื้นผิวของหินหนืดเริ่มจับตัวเป็นหินอัคนีแล้ว แต่ร่างกายของเขาแข็งแกร่งมาก เมื่อตกกระแทกลงจากหน้าผาสูงนับหมื่นจั้งก็ยังไม่บอบสลาย กระดูกสันหลังที่หักงอลงครึ่งหนึ่งกะเทาะเปลือกหินจนแตก เปลวไฟลุกโชนราวกับชูธงชัย เพลิงพิภพที่หลอมทองและหยกได้อ้าปากของมันเขมือบกลิ่นร่างของเขาลงไป

จนกระทั่งยามนี้เขาก็ยังไม่ตาย

หากคนคนหนึ่งทนรับความเจ็บปวดของการกลายเป็นเถากระดูกป่นทั้งเป็นได้ เช่นนั้นสิ่งที่เรียกว่า ‘สลักกระดูกตราตรึงใจ’ คงกลายเป็นละอองเถาที่ลอยอยู่เหนือก้อนหินกระมัง

เรื่องราวทั้งหมดในชีวิตของเขา ทั้งทุกข์ สุข โกรธ เค้าร้า ถูก ผลาญเผาจนแห้งเหือดไปพร้อมกับสติรับรู้ที่หลอมละลาย

วันนั้นภายในชื่อยวนมีเสียงหัวเราะดังกึกก้อง

จนกระทั่งขึ้นส่วนแขนขาที่เผาไหม้ไม่หมดค่อยๆ จมดิ่งลง หินหนืดที่ถูกก่อกวนจนพลุ่งพล่านคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

ฉีอยู่ดีเชิงเขียว พระโอรสองค์เล็กในจักรพรรดิผิงตี้

ผิงตี้ถูกเผ่าปีศาจสังหารสิ้นชีพในศึกชื่อยวน เชิงเขียวขึ้นสืบบัลลังก์ชีวิตในวัยเยาว์ยากลำบาก อายุยี่สิบสามสังหารราชาปีศาจที่หน้าเมืองหยงอาน เปลี่ยนนามรัชศกเป็น ‘ฉีเจิ้ง’ กอบกู้แคว้นแคว้น สร้างความผาสุก มีอำนาจ บารมีทัดเทียมห้าจักรพรรดิ¹⁰ อุปนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต เช่นฆ่าสังหาร ทำลายกฎเกณฑ์ ในปีที่ยี่สิบเอ็ดแห่งการครองราชย์ได้ปลดชีพตนเองใน เพลงพิภพชื่อยวน ร่างสูญสลาย

เหวินตี้ได้รับการอภิเษกขึ้นเป็นจักรพรรดิสืบต่อมา สิบปีให้หลังเพลงพิภพดับลง แดนชื่อยวนสงบ เหวินตี้โค่นหลักศิลา สร้างสุสานถวายฉีอยู่ดี

ห้องทะเลแปรเปลี่ยนเป็นทุ่งหม่อน พันสารพัดผ่าน กองเก้าแห่งชื่อยวนงอกงามเป็นผืนไพรกว้างใหญ่ ป่าดึกดำบรรพ์แห่งแกรนด์แดนยอนชื่อยวนได้กลายเป็นจุดชมวิวระดับ 5A¹¹ ของประเทศ

ครั้น...

ลึกลงไป เปลือกโลกสั่นสะเทือนอย่างไร้สาเหตุ ตามด้วยเสียงพึมพำไม่ชัดเจนชวนให้กระวนกระวาย เสียงนั้นดังขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนนอนอยู่ในพิธีกรรมอะไรสักอย่างที่ไม่วู้จัก ทะลวงเข้ามาในทะเลแห่งจิตใต้สำนึกอันปั่นป่วนเหมือนเข็มเหล็ก

เสียง...อะไร

ผู้ใดบ้างอาจส่งเสียงรบกวน

“ข้ายอมส่งเวทย์ทุกสิ่ง...

“ใช้กายเป็นสื่อ...ใช้ร่างเป็นสื่อ...

¹⁰ หมายถึง ห้าจักรพรรดิในยุคสามราชาห้าจักรพรรดิ (ซานหวงอู่ตี้) ซึ่งเป็นกลุ่มกษัตริย์ในตำนานที่มีสถานะเหมือนเทพ กล่าวกันว่าปกครองทางตอนเหนือของจีนโบราณ มีอำนาจบารมียิ่งใหญ่

¹¹ เป็นการจัดลำดับและประเมินคุณภาพสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศจีนตามมาตรฐานแห่งชาติ โดยคณะกรรมการจัดระดับคุณภาพสถานที่ท่องเที่ยวแห่งชาติของกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

“ได้พู่แก้วบาดาล มารทေးยุคบรรพกาล...

“มาร...”

จิตรับรู้ของเขาถูกรบกวนด้วยเสียงหนวกหูนั้น ทำให้เขามึนงงไปชั่วขณะ

ก่อนที่จะฟื้นคืนสติเต็มที่ การรับรู้ของเขาก็ทรยศสัญญาตญาณของตัวเอง ประสาทสัมผัสซึ่งหลับใหลมาเป็นเวลานานนับพันปีลันตื่นขึ้น เริ่มยื่นร่างกายออกไปแผ่ขยายสู่ภายนอก ดูดซับทุกรายละเอียดของสิ่งมีชีวิตรอบตัวอย่างตะกรุมตะกราม

นั่นทำให้เสียงอึงออลจากภายนอกประดังเข้ามาหา ทะลวงผ่านประสาทสัมผัสทั้งหกเข้าสู่ทะเลแห่งจิตใต้สำนึก...สัมผัสของดินโคลน กลิ่นดิน เสียงลม ไปไม่ร่วง เสียงผีทำ เสียงคน...

“ผู้ใดรบกวนการนอนหลับของข้า” ความรู้สึกเสียการควบคุมกระตุ้นโทสะในใจเขาขึ้นมา ผ่านไปครู่หนึ่ง เมฆดำซึ่งเป็นลางร้ายก่อตัวขึ้นในทะเลแห่งสติ พร้อมกับที่จิตของเขาทางกรงเล็บแหลมคมออกมาตอบโต้เสียงดังรบกวน “บังอาจนัก!”

ทว่ายามนี้เอง ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายและอารมณ์เดือดพล่าน ประสาทสัมผัสที่เพิ่งฟื้นกลับมาลันรับรู้ถึงปรากฏแผ่วเบาอันคุ้นเคยที่ผ่านไปราวกับสายลม ทะเลสติพลุ่งพล่านปั่นป่วนกระจ่างใสทันควัน หัวใจที่หยุดนิ่งมาตลอดหลายพันปีสั่นสะท้านอย่างไรเหตุผล

มันคือ...อะไร

จิตสังหารของเขาสลายไปอย่างรวดเร็ว

แต่เขายังไม่ทันจับต้อง ปรากฏนั้นก็สลายไปแล้ว

ช้าก่อน อย่า...อย่าเพิ่งไป

เขานึกไม่ออกว่าตนเองเป็นใครและอยู่ที่ไหน เพียงอยากรั้งปรากฏที่ไหลผ่านไปนั้นไว้ตามสัญญาตญาณ เขาไม่สนใจเสียงพึมพำสับสนที่ตั้งอยู่ข้างหูนั้นอีก พยายามดิ้นรนอย่างรุนแรง ครู่ต่อมาสติก็สิ้นไหวและสัมผัสได้ถึงร่างกายของตัวเอง...

จากนั้นก็มียังเสียงดังโพละข้างหู สายลมพัดผ่านหน้าผาก เขาสีมตาขึ้น

ทันที น้ำตาไหลเพราะแสงแดดสว่างจ้าที่ถูกพรากไปนาน จากนั้นก็พบว่าตัวเองนอนอยู่ในเศษซากโรงศพ ที่หน้าอกมีขนนกบางเบากระจุกหนึ่งเลียบอยู่...เป็นขนนกสีแดงเพลิง

ไม่รู้ว่าจะถูกฝังอยู่ที่ใดดินมานานเท่าไร ร่างกายแห้งไปหมดแล้ว แต่ยังถูกรักษาสภาพไว้ไม่ให้เน่าเปื่อยด้วยพลังวิญญูณอันอ่อนแอที่รู้ที่มาเมื่อลมพัดผ่านก็ปลิวกระเจาไป เขาเพียงยื่นมือออกไปคว้า ขนนกนั้นพลันสลายกลายเป็นธุลี ปลิวหายไปกับสายลม

เขางอนิ้วเล็กน้อย มองฝ่ามือที่ว่างเปล่าของตน จากนั้นไม่นานก็ค่อยๆ เยกหน้าขึ้น หรีตามองความวุ่นวายกลางอากาศ

เขาคิด...โลกมนุษย์ นี่ข้าเป็นศพคินซีฟหรือ

ทดลองอ่าน

ภาค 1 คนเสียสติ

*...หลังเหตุเพลิงไหม้
มักมีมดแมลงรอดชีวิตเสมอ...*

เขตอนุรักษ์ธรรมชาติซีซาน ซานเมืองหย่งอาน

ฝนฤดูใบไม้ร่วงผ่านไปสองระลอก ต้นไม้บนเนินเขาผลัดใบสีแดงเวลานี้นักท่องเที่ยวบางตา มีเพียงเสียงกลองตีบอกยามพลบค่ำอันเงียบเหงาดังแว่วมาจากในวัด แม้อากาศจะเย็นลงมากแล้ว แต่ระหว่างขึ้นเขาเซวียนจี้ก็ยังร้อนจนเหงื่อแตกพลั๊ก ผู้อำนวยการเซียวที่นำอยู่ข้างหน้าเดินเร็วราวกับติดกงล้ออัคคี¹ อยู่ใต้ฝ่าเท้า นาลิ้วเท้าไม่แตะพื้นจนไปถึงหน้าประตูหลังวัดเล็กๆบนยอดเขา

ผู้อำนวยการเซียวเปิดประตู ในที่สุดเซวียนจี้ก็ได้พักหายใจ เขาเท้าเอวบนอุบ “ฉันว่านะผอ.เซียว ดีชั่วยังไงตอนนี้นายก็เป็นถึงระดับหัวหน้าแล้ว ช่วยระวังภาพลักษณ์หน่อยได้ไหม ตลอดทางที่ขึ้นมาฉันใจหายใจคว่ำกลัวนายจะสิ้นเชิงซาฉี²”

“ไม่ต้องพาล่าม ฉันยังมีธุระต้องทำ” ผู้อำนวยการเซียวเปิดประตูพลงโบกมือให้เขาอย่างรำคาญ “เร็วเข้า!”

ผู้อำนวยการเซียวคนนี้มีชื่อว่า ‘เซียวเจิง’ อยู่ในวัยสามสิบ แต่งตัวพิถีพิถันเป็นทางการ ดูเหมือนหนุ่มหน้าขาว² ที่หน้าบอญญูไม่รับ เขาก้าว

¹ หมายถึง กงล้ออัคคีของเทพนาจาที่ทำให้เคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว

² เป็นคำเรียกเด็กหนุ่มหน้าตาดี โดยทั่วไปมักใช้ในเชิงดูถูก

นับ ๆ ขึ้นบันไดวัดไปอย่างเร่งรีบ เดินไปตามทางเดินเล็ก ๆ สำหรับพนักงาน นำเชวียนจีตรงไปยังลานด้านหลังซึ่งเป็นส่วนที่ห้ามนักท่องเที่ยวเข้า

ลานด้านหลังไม่มีคน มีเพียงบ่อน้ำเก่า เชียวเจิงหยิบกระเป๋าเงิน ออกมา สแกนบัตรพนักงานที่อยู่ในกระเป๋าผ่านปากบ่อ “ต่อไปเวลาเข้างาน อย่าลืมเอาบัตรประจำตัวมาด้วย เข้าออกต้องสแกนบัตร”

ทันทีที่เขาพูดจบก็ได้ยินเสียงดังตึ๊ดเบา ๆ จากในบ่อน้ำ จากนั้นพื้นหิน บลูสโตนรอบบ่อน้ำเก่าก็ค่อย ๆ แยกออกจากกัน เผยให้เห็นช่องอุโมงค์ ขนาดให้คนเดินผ่านได้ที่ละคน

เชียวเจิงก้มหัวมุดเข้าไป เชวียนจีสืบตามไป ทั้งสองเดินไปตามทาง คดเคี้ยวราวหนึ่งร้อยเมตรจนสุดปลายอุโมงค์ มีบันไดหินทอดยาวขึ้นไป ด้านบน เมื่อเดินขึ้นไปจนโผล่บนพื้นดิน เชวียนจีก็นึกพบว่าตัวเองอยู่กลาง ป่าทึบ ยังไม่ทันมองให้ชัดเจน หมอกหนาก็เริ่มก่อตัวรอบด้าน บดบัง ทิศนวิสัยจนเหลือไม่ถึงหนึ่งเมตร จากนั้นลำแสงสีขาวยังพุ่งออกมาจาก ป่า กวาดผ่านคนทั้งสอง ตามด้วยเสียงแบบจักรกล “กำลังดำเนินการยืนยัน ตัวตน โปรดรอสักครู่... ตึ๊ด! ยืนยันตัวตนสำเร็จ ผู้อำนวยการเชียว สวัสดิ์ ยามเย็น ยินดีต้อนรับเพื่อนร่วมงานใหม่ ทั้งสองท่านโปรดจับให้ดี ยินให้ มั่นคง”

เชวียนจี “หา? จับตรงไหน”

ขณะที่พูด พื้นดินใต้เท้าก็สั่นสะเทือน เชวียนจียังไม่ทันตั้งตัวจึง เสียหลักทลายหลังไปเล็กน้อยก่อนจะทรงตัวได้ เห็นพื้นดินในปากกลายเป็น ‘สายพานลำเลียง’ ขนาดใหญ่พาทั้งสองฝ่าหมอกหนาที่บเหมือนเขาวงกต ไปอย่างรวดเร็ว ต้นไม้ที่ถูกหมอกบังเคลื่อนผ่านไปจนตาตาย

ประมาณห้าถึงหกนาทีต่อมา ‘สายพานลำเลียง’ ก็ค่อย ๆ ชะลอ ความเร็วจนหยุดลงในที่สุด

เชียวเจิง “ถึงแล้ว”

หมอกหนาจางลง เชวียนจียืนหันมองสิ่งปลูกสร้างที่ตั้งตระหง่าน เบื้องหน้า ผ่านไปครู่หนึ่งจึงค่อย ๆ ถอนหายใจ “อลังสุด!”

นั่นคืออาคารที่สูงมากจนดูไม่น่าเชื่อ ยอดตึกกสินหายไปใกล้ขอบเมฆ หน้าอาคารมีผู้คุ้มกันยืนเรียงสองแถวเฝ้าอยู่ เหนือประตูหลักอันโอ่อ่ามีธงและตราประจำแผ่นดินติดประดับไว้ พื้นปูด้วยแผ่นหินอ่อนสีขาว ลักกัณฑ์ที่ดูสมจริงราวกับมีชีวิต ตรงกลางแขวนป้ายขนาดใหญ่เขียนว่า ‘องค์กรบริหารจัดการทั่วไปด้านการป้องกันและควบคุมปรากฏการณ์แปลกประหลาดและสิ่งมีชีวิตชนิดพิเศษแห่งชาติ’

ที่นี้ก็คือ ‘องค์กรควบคุมความผิดปกติ’ ซึ่งเป็นที่กล่าวขานถึง ถือเป็นหนึ่งใ้องค์กรลับสุดยอด และเป็นที่ย่างใหม่ของเซเวียไน

คำแนะนำในคู่มือพนักงานผุดขึ้นมาในหัวเขาอย่างรวดเร็ว...หน้าที่ความรับผิดชอบขององค์กรควบคุมความผิดปกติคือ ระบุ ติดตาม สังเกตการณ์ และจัดการกับเหตุผิดธรรมชาติต่างๆ ตลอดจนการเคลื่อนไหวของพลังงานผิดปกติที่วุ่นวาย รักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม ชำรงไว้ซึ่งความเจริญรุ่งเรืองและความมั่นคงของชาติ

เรื่องต่างๆ อย่างเช่น ค้างคาวแวมไพร์เข้ามาในเขตแดนโดยผิดกฎหมาย กระแสน้ำวนไม่รู้ที่มาที่ปรากฏขึ้นกลางแม่น้ำในเมือง ลัทธิประหลาดน้ำสามหัวปรากฏตัว และอื่นๆ ล้วนอยู่ภายใต้ขอบข่ายอำนาจหน้าที่ขององค์กรนี้

นอกจากนี้ องค์กรควบคุมความผิดปกติยังเป็นหน่วยงานราชการเพียงแห่งเดียวที่อนุญาตให้ ‘ผู้มีพลังพิเศษ’ มีอิสระในการปกครองตนเอง

จากผลการสำรวจสำมะโนประชากรครั้งที่ 6 ใน ค.ศ. 2010 (ข้อมูลภายในจากองค์กรควบคุมความผิดปกติ) มีประชากรประมาณ 1 ใน 200,000 คนเป็นผู้มีพลังพิเศษ หรือมีชื่อเรียกง่ายๆ ว่า ‘ผู้มีพลัง’

ทำไมถึงมีคนแบบนี้อยู่ คำอธิบายทางวิทยาศาสตร์ที่ให้ไว้ในข้อมูลอย่างเป็นทางการคือ อาจเป็นเพราะกลุ่มโฮโมเซเปียนส์³ ร่วมสมัยส่วนน้อยไม่ได้ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงอย่างจริงจังในกระบวนการวิวัฒนาการ จึงถ่ายทอดสายเลือดบางส่วนที่ไม่ใช่มนุษย์สู่

³Homo sapiens คือ สายพันธุ์ของมนุษย์ยุคปัจจุบัน

คนรุ่นต่อไป และยังคงรักษายีนพิเศษบางอย่างเอาไว้ แน่หนอนว่าฤษฏีนี้ พิสูจน์ยาก เพราะพวกผู้มีพลังมีคุณสมบัติที่หลากหลายมาก พูดยให้ชัดเจน ก็คือ ผู้มีพลังเกือบทั้งหมดมีความเฉพาะตัว และยากที่จะหาข้อมูลตัวอย่าง ได้เพียงพอ

แต่ในเรื่องเล่าพื้นบ้านกลับน่าสนใจกว่ามาก ว่ากันว่าในสมัยบรรพกาล เผ่ามนุษย์และเผ่าปีศาจทำสงครามกันมาหลายร้อยปี ความเคียดแค้น บาดหมางฝังลึกอยู่ในสายเลือด ครึ่งมนุษย์ครึ่งปีศาจที่ถูกทิ้งไว้ไม่มีใคร ให้พึ่งพา ไร้ญาติขาดมิตร ได้แต่ต้องกอดตนเองเพื่อหาโออุ่น ต่อมา หันไปสวามิภักดิ์ต่อฉีผู้ดี พระองค์ทรงใช้พลังของพวกเขาสังหารราชาปีศาจ หลังจากนั้นสันติสุขมาสู่โลกก็ได้ก่อตั้ง ‘สำนักชิงผิง’ มอบที่พักพิงแก่มนุษย์ ครึ่งปีศาจเหล่านี้ตามที่เคยให้สัญญาไว้ สำนักชิงผิงก็คือบรรพบุรุษของ องค์กรควบคุมความผิดปกติ ส่วนผู้มีพลังในปัจจุบันก็คือทายาทของ มนุษย์ครึ่งปีศาจในอดีต...แน่หนอนว่าเรื่องนี้ใครที่มีสามัญสำนึกหน่อยก็จะ รู้ว่าเป็นแค่เรื่องไร้สาระ เพราะในประวัติศาสตร์ สำนักชิงผิงถูกประกาศ ยกเลิกไปตั้งแต่เมื่อเจ็ดร้อยกว่าปีก่อน และองค์กรควบคุมความผิดปกติ ก็เพิ่งก่อตั้งขึ้นหลังจากสถาปนาประเทศในยุคปัจจุบัน แปะเสาทอดอย่างไร ก็ทอดไม่ถึง⁴

ความจริงแล้วสิ่งที่เรียกว่าผู้มีพลังก็ไม่ได้พิเศษอะไรขนาดนั้น หาก ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมพิเศษ ผู้มีพลังส่วนใหญ่ก็ไม่ได้แตกต่างจากคน ทั่วไปนัก อย่างมากพวกเขาก็มีประสาทการได้ยินและการมองเห็นที่ดีกว่า เล็กน้อย มีสัญชาตญาณเฉียบคมกว่านิด และมีความสามารถพิเศษบางอย่าง อีกหน่อย ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรในชีวิตประจำวัน

องค์กรควบคุมความผิดปกติรับสมัครบุคคลตามเป้าหมายที่กำหนด ไว้ทุกปี ไม่ได้เปิดกว้างสำหรับพลเมืองทุกคน แต่จะคัดเลือกจากผู้มีพลัง และมนุษย์ธรรมดาที่เคยมีส่วนร่วมในเหตุประหลาดซึ่งถูกบันทึกข้อมูลไว้

เซวียนจีตรงตามเงื่อนไขทั้งสองอย่าง เขาเป็นทั้งผู้มีพลังและเป็น

⁴หมายถึง ห่างไกลกันมาก ไม่มีความเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกันเลย

เพื่อนเก่าขององค์กรควบคุมความผิดปกติ

เซียวเจิงเป็นคนที่วางตัวสูงส่งนิ่งขริม การที่เขาออกมารับเซวียนจีด้วยตัวเองแสดงให้เห็นมิตรภาพระหว่างทั้งคู่

หลายปีก่อนตอนที่เขายังเป็นหัวหน้าเซียว เขาติดค้างบุญคุณชายคนนั้น ตอนนั้นหัวหน้าเซียวนำคนไปจับฝูงค้างคาวแวมไพร์ที่เข้ามาในเขตแดนอย่างผิดกฎหมาย ถูกพวกมันหลอกเข้าไปในห้องเย็นจนเกือบแข็งตาย เซวียนจีที่เพิ่งกลับจากไปเที่ยวตลาดกลางคืนเผอิญผ่านมาพอดี เขานั่งดูอยู่ข้างๆ ลักพัก กินกึ่งเครย์พิซครึ่งกิโหลรุ่มอย่างเอร็ดอร่อย กินหมดก็เช็ดปาก ดิ้นนิ้วตั้งเปาะ เรียกลูกไฟยักษ์ออกมาทำตุ๋นค้างคาวน้ำแดงในที่เกิดเหตุทันที...แถมยังเผาขนคิ้วดำของหัวหน้าเซียวหายไปครึ่งหนึ่งด้วย

นับจากนั้นเซวียนจีก็มีสายสัมพันธ์ที่ตัดไม่ขาดกับองค์กรควบคุมความผิดปกติ ด้วยทักษะการวางเพลิงที่ลึกลับจนเทพผิยงคาดเดาไม่ได้ ทำให้เขาเคยอยู่ในรายชื่อผู้ถูกเฝ้าระวังพิเศษ ต่อมาเนื่องจากประวัติชาวสะอาด ตลอดจนปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่เคยก่อปัญหาใดๆ ในที่สุดทางองค์กรจึงผ่อนคลายการจับตามองเขา และพยายามยื่นข้อเสนอให้เขาเข้าองค์กร แต่น่าเสียดายที่ตอนนั้นเซวียนจียังเรียนมหาวิทยาลัย ในหัวผืนแต่จะได้เป็นซีไอ แต่งานกับมิสเพอร์เฟกต์⁵ และเดินไปสู่จุดสูงสุดของชีวิต เขาจึงปฏิเสธโดยไม่ต้องคิด ทั้งยังตอบแบบที่คิดว่าตัวเองเจ๋งว่า “ขอโทษที่ ผมรักชีวิตอิสระแบบไร้ขีดจำกัด”

หลังจากนั้นสังคมก็ให้บทเรียนแก่เขา

ไม่นานหลังจากเรียนจบ เซวียนจีก็คพบว่าตัวเองชอบใช้เงินมากกว่าหาเงิน ความมุ่งมั่นทะเยอทะยานที่จะก้าวไปสู่ความเป็นเลิศมักถูกขัดขวางด้วยการกินดื่มและใช้ชีวิตสำราญสำเร็จสำราญ หลังจากทำงานหนักมาหลายปีความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือการยอมรับว่าตัวเองไม่มีอนาคต งานหลักของเขาคือเป็นพนักงานขายในบริษัทเล็กๆ โลฟี่สดเป็นครั้งคราว พอถึงตอนที่จนกรอบจริง ๆ จนไม่มีทางเลือก ก็ไปเขียนบทความมั่วๆ ชั่ว ๆ

⁵ สแลงในอินเทอร์เน็ต หมายถึง ผู้หญิงที่ทั้งสวยและรวย

ให้พวกแฉีกเคาน์ดปล่อยข่าวปลอม⁶ เป็นสัตว์สังคมตั้งแต่ที่ไม่มีเงินสักแดง
เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจ ทำให้ตั้งแต่ต้นปีมานี้บริษัทของเขา
เริ่มไปไม่รอด หลังจากทนอยู่หลายเดือน ในที่สุดอดจึงก็ไม่เที่ยง ต้อง
ปิดตัวเองไป เซวียนจึงกลายเป็นคนห่มตงงาน แฉีกเคาน์ดปล่อยข่าวปลอม
เจ้าประจำที่รับบทความจากเขาก็ถูกรายงานว่าเผยแพร่ข้อมูล ‘ความเชื่อมงาย
ของสังคมศักดินา’ นี้เรียกได้ว่าหลังคาบ้านรั่วแล้วฝนยังตกทั้งคืนอีก⁷ ค่าเช่า
ห้องก็ต้องจ่าย หนี้บัตรเครดิตก็ต้องใช้ เขารักอิสระจนกลายเป็นจนกรอบ
ในที่สุดหลังถูกสังคมทุบตีจนหมด เขาจึงได้ข้อสรุปว่า ความมั่นคงในอาชีพ
การงานต้องมาก่อน

เขาจึงไปซื้อตำราและสมัครเข้าเรียน เตรียมสอบเป็นข้าราชการ

เวลาเดียวกันนี้เอง เซียวเจิงเพื่อนเก่าที่เพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งก็ส่ง
ประกาศรับสมัครงานมาให้เขา

เดิมทีเซวียนจ้อยากไปแคะเล็บเท้า นั่งขอทานข้างถนน ยังดีกว่าเข้าไป
ทำงานในองค์กรควบคุมความผิดปกติ เพราะลำพังแค่การจัดการทางทหาร
ของพวกเขาที่ภาคสนามเขาก็ทนรับไม่ไหวแล้ว แต่ประกาศรับสมัครนี้
แตกต่างออกไป หลักๆ เป็นการรับสมัครเจ้าหน้าที่หน่วยสนับสนุน

หน่วยสนับสนุนกับหน่วยปฏิบัติการภาคสนามขององค์กรควบคุม
ความผิดปกติแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง กว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของพนักงาน
หน่วยสนับสนุนเป็นนครธรมตา นอกจากปฏิบัติตามกฎด้านการรักษาความลับ
แล้ว พวกเขาทั้งหมดจะเหมือนข้าราชการทั่วไป เซวียนจึงใคร่ครวญดูแล้วก็
เห็นว่า ข้าราชการทั่วไปต้องผ่านการทดสอบคัดเลือกจากทั้งสังคม พันขุนพล

⁶ กลุ่มแฉีกเคาน์ดทางโซเซียลในประเทศจีนที่เรียกว่า ‘อิ่งเซียวเฮา’ หรือใช้
อักษรย่อว่า YXH (มาจากการถอดเสียงพินอินในภาษาจีนกลาง Ying Xiao Hao) กลุ่ม
แฉีกเคาน์ดเหล่านี้จะเผยแพร่ข้อมูลทางการตลาดผ่านทางแพลตฟอร์มออนไลน์ต่างๆ
ทั้งคลิปและบทความ ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นข้อมูลที่ถูกปรับแต่งบิดเบือนเพื่อสร้างข้อสงสัย
หรือขโมยเนื้อหาจากแหล่งอื่นมาใช้เพื่อผลประโยชน์ รวมทั้งบางแฉีกเคาน์ดก็มีจุดประสงค์
โจมตีและทำลายชื่อเสียงของบุคคลอื่นด้วย

⁷ หมายถึง เคารวะข้าราชการชั้นสูง สิ่งเลวร้ายตามมาไม่หยุด ชายช้ำช่วยช้อน

หมื่นอาษาต่างก็เข้าแข่งขันเพื่อชิงตำแหน่ง ทั้งยังต้องแข่งขันกับพวกกลุ่มหัวกะทิ ขณะที่ 'ข้าราชการ' ในองค์กรควบคุมความผิดปกติมีเงื่อนไขในการรับสมัคร จึงแทบไม่กดดันด้านการแข่งขันเลย แบบนี้ไม่ยิ่งดีกว่าหรือ

เซวียนจีถามเซียวเจิงว่าตำแหน่งไหนมีคนสมัครน้อยที่สุด จากนั้นก็โยนตำราเก็งข้อสอบทิ้งไป แล้วไปที่องค์กรควบคุมความผิดปกติ

เขาสมัครเข้าหน่วยสนับสนุน เข้าร่วมการสอบข้อเขียนและสอบสัมภาษณ์อย่างละรอบ ได้ยินว่าหลังจากประกาศรับสมัครตำแหน่งนี้ก็ มีผู้สมัครทั้งหมดหกคนจากทั่วประเทศ รวมตัวเขาด้วย ในจำนวนนี้มีสามคนไม่ผ่านเกณฑ์ เช่น อายุเกิน ใช้อินเทอร์เน็ตไม่เป็น และกรอกข้อมูลสำคัญผิด ที่เหลืออีกสองคน คนหนึ่งขาดสอบ อีกคนทะเลาะกับผู้คุมสอบ ระหว่างการสอบสัมภาษณ์ด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้คุณสมบัติไม่ตรงตามข้อกำหนดของตำแหน่งนี้ที่ว่า 'มีบุคลิกเข้ากับผู้คนง่าย'

ด้วยเหตุนี้เซวียนจีผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีจึงผ่านฉลุยทั้งสองด่านสังหารของขุนพลทั้งห้าโดยที่มือไม่เปื้อนเลือด เขาเพียงแนะนำตัวตอนสัมภาษณ์ผู้คุมสอบก็ให้ผ่านการทดสอบแล้ว

วันแรกที่มารายงานตัว เซวียนจีเห็นอะไรก็รู้สึกแปลกใหม่ไปหมด

ทันทีที่เหยียบลงบนแผ่นดินอ่อนสีขาว มังกรทองก็เคลื่อนไหว แผ่นดินอ่อนลั่นเล็กน้อย ตามด้วยเสียงมังกรคำรามจากที่ไกล เกล็ดสีทองบนตัวมังกรเปล่งประกาย มันแหวกว่ายอยู่ใต้เท้าพวกเขาอย่างน่าเกรงขาม และสง่างาม ก่อนจะลอยขึ้นไปพันรอบเสาหินหน้าตึก

“มังกรเป็นผู้นำทาง สำนักงานใหญ่มีช่องให้บริการสำหรับดูแลงานธุรการภายนอก เช่น ลงทะเบียน หรือทำเรื่องขอใบรับรอง บุคคลภายนอกที่มาติดต่อจะได้ใบรับรองชั่วคราว มังกรทองนำทางจะจัดเส้นทางที่เหมาะสมที่สุดให้ตามประเภทของงาน” เซียวเจิงพาเซวียนจีผ่านเข้าประตูข้างเสาหินที่มังกรพันอยู่ “ทางเดินพนักงานอยู่ตรงนี้”

เซวียนจีก้มหน้า ใช้นิ้วหัวแม่มือลูบเปลือกตาเหมือนกำลังขยี้ตา ทันใดนั้นหนังสือเล่มหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในขอบเขตการมองเห็นของเขา

หนังสือนั้นมีลักษณะโปร่งแสงจึงไม่บดบังทัศนวิสัย ที่มุมหนังสือเขียนว่า หนังสือภาพพันปีศาจ ไม่ว่าจะเขียนจึเลือนสลายตามองไปตรงไหนก็จะปรากฏ คำบรรยายเล็ก ๆ บอกว่าสิ่งที่เขาเห็นคืออะไร โดยปกติจะระบุแค่ชื่อเรียก แต่บางครั้งก็มีคำอธิบายอย่างละเอียดรวมอยู่ด้วย

เขวียนจึเกิดมาก็มีหนังสือเล่มนี้ติดมาในสายตาแล้ว นี่อาจเป็นความสามารถพิเศษโดยกำเนิด ทว่าเขานำมันออกมาไม่ได้ นอกจากเปิดอ่าน ก็ทำอย่างอื่นไม่ได้อีก เขาไม่รู้แหล่งที่มาและชื่อผู้เขียน...ผู้เขียนเหมือนจะเป็นคนไม่มีการศึกษา ตอนที่เขวียนจึยังเด็ก เขาไม่เก่งภาษาต่างประเทศ สมัยสอบ CET-4^๘ ตอนอยู่มหาวิทยาลัย และเคยพยายามลองใช้มันโกงข้อสอบด้วยการเปิด หนังสือภาพพันปีศาจพร้อมจ้องกระดาษข้อสอบ กลับคิดไม่ถึงว่าเจ้าสิ่งนี้เหมือนจะรู้คำศัพท์น้อยกว่าเขาเสียอีก มันลึกลับข้อสอบอยู่นาน ในที่สุดก็มีข้อความแสดงขึ้นมาว่า *‘ภาษาต่างประเทศ’*

นี่เหมือนตำราโกงเกมกระจอก ๆ ที่พูดแต่เรื่องไร้สาระ ยกตัวอย่างเช่น ตอนที่เขวียนจึยืนอยู่ในห้องโถงขององค์กรควบคุมความผิดปกติ ซึ่งเป็น ‘สำนักงานใหญ่แห่งอภิปรายญา’^๙ เดิมทีเขาต้องการเปิดหนังสือภาพดูว่าที่นี่มีสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์พิเศษอะไรบ้างที่เขาไม่รู้จัก ขณะที่กวาดตาผ่านผู้คนในห้องโถง หน้าหนังสือภาพพันปีศาจอันแห่งนั้นก็ยังมีแต่คำว่า ‘มนุษย์’ ปรากฏขึ้นมาเท่านั้น

เขวียนจึดำใจ...ไร้สาระ คิดว่าฉันไม่รู้หรือไม่ว่าพวกนี้เป็นมนุษย์ หนังสือภาพราวกับเชื่อมจิตกับเขาได้ คำว่า ‘มนุษย์’ หายวับไปทันที แทนที่ด้วยคำว่า ‘มนุษย์โลก’

เขวียนจึ “...”

เขาเปิดหนังสือภาพไร้ประโยชน์ด้วยความขุ่นเคือง เมื่อทัศนวิสัยชัดเจน

^๘ CET ย่อมาจาก College English Test คือ การสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษระดับประเทศของจีน ซึ่งเป็นเงื่อนไขในการจบการศึกษาระดับปริญญาตรี โดย CET-4 จะมีข้อกำหนดคำศัพท์จำนวน 4,500 คำ

^๙ Metaphysics คือ ปรัชญาที่ศึกษาเกี่ยวกับรากฐานของความเป็นจริง

ขึ้นแล้วก็กวาดตามองภายในห้องโถงจากซ้ายไปขวา ในห้องโถงแบ่งพื้นที่ทั้งหมดเป็นหกโซน แต่ละโซนติดป้ายขนาดใหญ่ไว้ว่า ‘สายโลหะ’ ‘สายพืชพรรณ’ ‘สายวารีและน้ำแข็ง’ ‘สายอัคคีและอสนี’ ‘สายพลังจิตและพลังกำลัง’ และ ‘เผ่าพันธุ์พิเศษและอื่นๆ’

โซนสายพืชพรรณกับสายพลังจิตและพลังกำลังมีผู้คนแน่นขนัด ผู้มาติดต่อเป็นแถวยาวเหยียดจนต้องกันเชือกกรอควไว้เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย

โซนสายโลหะมีผู้มาติดต่อเพียงหกเจ็ดคน โซนสายวารีและน้ำแข็ง สายอัคคีและอสนี กับเผ่าพันธุ์พิเศษและอื่นๆ แทบไม่มีคน เจ้าหน้าที่หนึ่งว่างจนว่างเหงาหาวนอน จนช่องบริการของโซนสายอัคคีและอสนีถึงกับตั้งป้ายว่า ‘ปิด’ เพราะถูกโซนสายพืชพรรณที่อยู่ข้างๆ เรียกตัวไปช่วย

“นี่ เหล่าเซียว...เหล่าเซียว” เซวียนจี้ตั้งเซียวเจิงไว้ พักกพยัดไปทางป้ายแบ่งโซนที่ติดอยู่บนฉากกัน “นี่คืออะไรหรือ”

“ใช้ปากพูดก็พอ ขยับมือไม่ให้น้อยๆ น้อยๆ” เซียวเจิงตีมือเขา “อะไรคืออะไร”

“ก็ที่แบ่งโซนพวกนั้น...”

เซียวเจิงเหลือบมองเขาด้วยความแปลกใจ “โซน? ก็แบ่งตามสายพลังทั้งหกไง ทำไมหรือ”

เซวียนจี้ทำท่าสงสัยใคร่รู้ทันที “สายพลังทั้งหกคืออะไร”

เซียวเจิงกับเซวียนจี้รู้จักกันมาหลายปี ปกติก็มักจะต่อปากต่อคำแตกตันทันไปมา จะเรียกว่าเป็นเพื่อนสนิทก็ได้ แต่เซวียนจี้ยังไม่เคยเปิดเผยความเป็นมาของตัวเองให้อีกฝ่ายฟัง จนถึงตอนนี้เซียวเจิงก็ได้แต่คาดเดาว่าเซวียนจี้มาจากองค์กรลึกลับเฉพาะกิจสักแห่ง ในฐานะ ‘สายอัคคีและอสนี’ ซึ่งหาได้ยาก เซวียนจี้เชี่ยวชาญด้านการใช้วงเวทและคาถาอาคมอย่างเหลือเชื่อ รู้สิ่งต่างๆ มากมายที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

แต่น่าแปลกที่บางครั้งเขาต้นขาดสามัญสำนึกในเรื่องที่ทุกคนรู้กันดี

“ผู้มีพลังแต่ละคนมีพลังและคุณสมบัติต่างกัน โดยแบ่งเป็นหกสายหลัก” เซียวเจิงอธิบายคร่าวๆ “มันคือวิธีจำแนกหมวดหมู่ใหญ่ๆ

ตามหลักสากลยุคใหม่ เจื่อนไขการแบ่งสายพลังเขียนอยู่ข้างล่างนั้น นาย
อ่านหนังสือออกใช้ใหม่ ไปดูเอาเอง”

เชวียนจิกะโดดข้ามหน้าต่างของทางเดินพนักงานไปด้วยความกระตือ-
รือร้อน ไปดูว่าพวกเขาแบ่งสายพลังให้ผู้มีพลังอย่างไร

ได้ป้ายยาวสองเมตรของเซนสายโลหะซึ่งอยู่ใกล้เขาที่สุดเขียนว่า...

•ผู้ที่ตรงตามเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งต่อไปนี่ถือเป็นผู้มีพลังสายโลหะ

(1) มีสัมผัสไวต่อโลหะชนิดใดชนิดหนึ่งหรือหลายชนิดมากกว่า
คนทั่วไป ‘ความสามารถในการสัมผัสรับรู้’ นั้นหมายรวมถึงการรับรู้ที่
แม่นยำเรื่องตำแหน่ง ปริมาตร อัตราส่วน องค์ประกอบ กระบวนการขึ้นรูป
การกระจายอิเล็กตรอนอิสระบนพื้นผิวโลหะ ฯลฯ

(2) สามารถควบคุมโลหะได้โดยไม่ต้องสัมผัส รวมถึงการเปลี่ยน
ตำแหน่งเชิงพื้นที่ของโลหะ การเปลี่ยนแปลงความยาวและรูปร่างของโลหะ
การขัดขวางหรือเคลื่อนย้ายอิเล็กตรอนอิสระในโลหะ การเปลี่ยนแปลงการ
กระจายตัวของอิเล็กตรอนอิสระ ฯลฯ”

“แปลว่า ‘สายโลหะ’ ก็คือคนที่รับรู้สัมผัสและควบคุมโลหะได้” เชวียนจิก
เอ่ย “แล้วคนที่เปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกายเป็นเหล็กได้ละ ไม่ถือเป็น
คนสายโลหะหรือ”

“ไม่เคยได้ยิน” เชียวเจิงกลอกตา “นายอายุเท่าไรแล้วฮี้ ดูทรานส์-
ฟอร์มเมอร์สให้มันน้อยๆหน่อย”

เชวียนจิกะพริบตาปริบๆ พลังถามต่อ “แล้วคนที่มีความสมบูรณ์ดี
หลากหลายละ อย่างพ่นไฟได้ ควบคุมโลหะได้ แล้วก็บินได้...”

“นั่นไม่ใช่หน้าที่เรา อาจต้องเป็นองค์กรพวกคณะละครสัตว์” เชียวเจิง
รู้สึกว่ามีอีกฝ่ายกำลังพูดจาเลอะเทอะ ความอดทนจึงหมดลงและขี้เกียจ
สนใจเขา รีบเดินไปที่เคาน์เตอร์ธุรการส่วนหน้าที่อยู่สุดทางเดิน เคาะ
เคาน์เตอร์ถามว่า “หมายเลข 3-1101 ชื่อเชวียนจิก ได้บัตรหรือยัง”

“ได้แล้วค่ะ” พนักงานต้อนรับเป็นเด็กสาวหน้ากลมแป้นดูน่ารัก

เธอน่าจะได้ยินทั้งสองคุยกัน จึงหันไปส่งยิ้มตาหยีให้เซวียนฉีพลางเอ่ย “ในสายพลังทั้งหก ยกเว้นสายเผ่าพันธุ์พิเศษและอื่น ๆ โดยพื้นฐานแล้ว สายพลังจะสอดคล้องกับทฤษฎี ‘ธาตุทั้งห้า’ แบบดั้งเดิมของประเทศเรา ธาตุทั้งห้าประกอบด้วยทอง ไม้ น้ำ ไฟ และดิน แต่ละธาตุมีทั้งที่ส่งเสริมกันและหักล้างกัน ดังนั้นถึงจะมีผู้มีพลังที่มีคุณสมบัติหลากหลายในคนเดียว แต่ ‘สายโลหะ’ กับ ‘สายอัคคีและอสณี’ มีคุณสมบัติหักล้างกันและกันอย่างชัดเจน เลยไม่น่าจะมีอยู่ในตัวคนคนเดียวได้ค่ะ”

เซวียนฉีฟังแล้วก็ร้องว่า “อ้อ” อย่างลั้งเล พลังพึมพำพร้อมกับครุ่นคิดไปด้วย “มีแบบนี้ด้วยหรอ”

“มาเซ็นชื่อรับบัตร เติริยมความพร้อมสำหรับพนักงานใหม่” เซียวเจิง กวักมือเรียกเซวียนฉี

เซวียนฉีพักเรื่องสายพลังไว้ก่อน เดินเข้าไปรับปากกอย่างมีความสุข ขณะที่กำลังเซ็นชื่อลงบนหนังสือสัญญาและเอกสารโดยไม่แม้แต่จะอ่าน ก็ถามว่า “เท่ากับว่าฉันได้บรรจุแล้วใช่ไหม อนาคตจะให้สิทธิ์ทะเบียนบ้านหรือเปล่า ชื่อบ้านในเมืองหยงอันได้ไหม”

“ใช่...ให้...ได้” เซียวเจิงตอบอย่างเย็นชา “แต่นายมีเงินหรอ”

เซวียนฉี “...”

“เซียว ๆ อย่างนาย ไม่ต้องฝึกอบรมก็เริ่มงานได้เลย หน่วยงานและหน้าที่ความรับผิดชอบมีบอกไว้ในคู่มือพนักงานแล้ว กลับไปอ่านเองให้ดีกว่า หน้าหน้าคนก่อนไม่ได้ส่งมอบงานให้นายด้วยตัวเองเพราะเหตุผลพิเศษบางอย่าง หน่วยของนายอยู่ชั้น 36”

เซียวเจิงพยักหน้าให้พนักงานต้อนรับสาวเหมือนพนักงานส่งของที่ร้านภูริสัณฑ์ เขาส่งเซวียนฉีจนเกือบถึงที่หมายก็รู้สึกได้ว่าตัวเองได้สงเคราะห์ให้อย่างเต็มที่แล้ว “ฉันแจ้งหน่วยของนายแล้ว มีคนรอรับอยู่ นายขึ้นไปเองแล้วกัน”

พุดจิบ ผู้อำนวยการเซียวที่งานรัดตัวก็หันหลังจากไปโดยไม่เปิดโอกาสให้เซวียนฉีได้พูดอะไร เซวียนฉียังไม่ทันเรียกให้เขาหยุดเพื่อบ่นเขาว่าทำตัวเย็นชา พนักงานต้อนรับสาวก็ลุกขึ้น พุดจิบจะฉาน “ค่อย ๆ เดินนะคะ

ผอ.เชียว...สวัสดิ์ค่ะ ผอ.เชวียน ยินดีต้อนรับสู่องค์กรควบคุมความผิดปกติ
ของเราค่ะ”

เชวียนจี้เอ็งจัน “คุณเรียกผมว่าอะไรนะ”

“ผอ.ไฉคะ” พนักงานต้อนรับสาววัยนั้บตรพนักงานใหม่ให้เขา ที่ได้
รูปถ่ายขนาดหนึ่งนิ้วระบุตำแหน่งไว้ชัดเจน

“เชวียนจี้ หน่วยสนับสนุน รักษาการหัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการ รักษาการ
ผู้อำนวยการ”

เชวียนจี้พลิกบัตรพนักงานนั้นดูหลายรอบด้วยความลึบสน “ผอ.
หน่วยสนับสนุน? ผมเนี่ยนะ สาวน้อย คุณพิมพ์ผิดหรือเปล่า”

พนักงานต้อนรับสาว “ไม่ผิดค่ะ ผอ.เชวียน เอกสารที่ฉันได้รับก็ระบุ
ไว้แบบนี้”

เชวียนจี้ตั้งเสียง “องค์...องค์กรเราฟรีสไตล์ขนาดนี้เลยหรอ”

เด็กฝึกงานที่ยังไม่ทันผ่านช่วงทดลองงานเลื่อนเป็น ผอ. ได้เลยหรอ
องค์กรนี้มันจะง่ายเกินไปหรือเปล่า ทำตัวให้น่าเชื่อถือสักหน่อยไม่ได้หรอ

“คุณถ่อมตัวเกินไปแล้วค่ะ” พนักงานต้อนรับสาวปิดปากหัวเราะ
“ปกติแค่เราได้คุยกับ ผอ.เชียวเยอะหน่อยก็ดีใจไปครึ่งก่อนวันแล้ว แต่เขา
ถึงกับออกไปรับคุณด้วยตัวเอง แสดงว่าคุณเป็นผู้มีพลังที่ยอดเยี่ยมเป็น
พิเศษไฉคะ”

ที่แท้เด็กสาวคนนี้ก็เ็นแฟนคลับของเชียวเจิงนี่เอง แม้เชวียนจี้จะได้
รับคำชมต่อหน้า แต่กลับไม่ได้รู้สึกดีเท่าไร เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยิ้มแฉ่ง
ของเชียวเจิง เหมือนน้องชายเมียอาศัยเส้นสายเข้ามา

“หน่วยสนับสนุนของเรามีผู้มีพลังน้อยมาก ขอแค่มีพลังพิเศษก็จะ
ได้รับการปฏิบัติเหมือนแกนนำชั้นยอด และถูกวางตัวเป็นตัวเลือกสำหรับ
ตำแหน่งผู้อำนวยการหน่วยอยู่แล้ว พอดีว่าผอ.ก่ง ผู้อำนวยการคนเดิม
เกิดป่วยกะทันหันและเพิ่งลาออกไป ตำแหน่งก็เลยว่าง ผอ.เชียวบอกว่า
คุณเคยเป็นที่ปรึกษาให้องค์กรของเรา แสดงว่าต้องมีประสบการณ์และม
ีความสามารถแน่ๆ ไม่แปลกที่คุณจะถูกขอให้เข้ามารับช่วงดูแลหน่วย
สนับสนุนโดยตรง” พนักงานต้อนรับสาวพูดกลางน้าทางเขาเข้าไปข้างใน

“ตามฉันมาค่ะ”

“ถึงขั้นนี้ก็เถอะ...” เซวียนจิมุ่นคิ้วเล็กน้อย คิดอย่างขบขันใจ...มีเรื่องดี ๆ แบบนี้ด้วยหรือ

เขาเคยถูกรางวัลลอตเตอรี่อย่างมากที่สุดก็แค่ห้าหยวน ไม่เคยหรอกที่จะได้กินขนมเบี๊ยะใส่ไส้ที่ตกจากฟ้า¹⁰ พออยู่ ๆ ได้ลิ้มลองของอร่อยแบบนี้ จึงรู้สึกผิดคอและไม่ค่อยชิน

จริงสิ...อยู่ ๆ เซวียนจิมุ่นก็อะไรขึ้นได้ ตอนนั้นเขาเห็นประกาศรับสมัครเลยทิ้งข้อความไว้ในโมเมนต์¹¹ ของเหล่าเซียว غامไปว่า [สอบตำแหน่งไหนดีสุด] เซียวเจิงไม่ได้ตอบกลับว่า “พนักงานล้างส้วม” แต่เงียบไปครู่หนึ่งแล้วตอบเขาอย่างจริงจัง [หน่วยสนับสนุน]...

เดี๋ยวนะ เซียวเจิงงงใจตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหม

แต่ทำไมล่ะ

เคยได้ยินแต่คนถูกโกงเงินหลอกฟัน แต่ถูกหลอกให้มาเป็นข้าราชการนี้ทำเพื่ออะไร!

เซวียนจิมุ่นคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ เขาเดินผ่านห้องโถงเข้าไปด้านใน เห็นต้นไม้ขนาดมหึมาที่ไม่รู้ว่าเป็นต้นอะไรยืนต้นตายอยู่บนพื้นที่โล่งหน้าลิฟต์ เส้นผ่านศูนย์กลางของลำต้นประมาณหนึ่งร้อยเมตร มีเถาวัลย์แห้งเหี่ยวพันอยู่รอบ ๆ มองจากข้างล่างขึ้นไปก็ยังไม่เห็นยอด

เพราะภาพที่เห็นดูน่าตกตะลึงมาก มันจึงดูราวกับเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

เซวียนจิมุ่นมองต้นไม้ต้นนั้นแล้วก็หวาดกลัวขึ้นมาอย่างไรสาเหตุ พนักงานต้อนรับสาวหันมาบอกว่า “นี่คือ ‘ต้นไม้รากฐาน’ อยู่มาตั้งแต่ก่อนสร้างอาคารสำนักงานใหญ่ น่าตกตะลึงมากใช่ไหมคะ ฉันทาคคุณเดินดูรอบ ๆ ดีไหม”

เซวียนจิมุ่นดูดวงตา มองผ่านหนังสือภาพพันปีศาจไปที่ต้นไม้ต้นนั้น แล้วก็เห็นแต่ความว่างเปล่า ผ่านไปครู่ใหญ่บนหนังสือภาพจึงค่อย ๆ ปรากฏ

¹⁰ หมายถึง ได้สิ่งที่ปรารถนาโดยไม่ต้องลงแรง หรือโชคหล่นทับ

¹¹ WeChat Moments เป็นพื้นที่สำหรับให้โพสต์รูปภาพหรือข้อความให้คนที่ เป็นเพื่อนสามารถมองเห็นได้

ตัวอักษรขึ้นมาทีละตัวสองตัว ‘แถวลย์เที่ยวและต้นไม้ตาย’

เซวียนจีทางตากระตุก...ไ้หนังสือขยะ!

เวลานี้เอง โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋ากางเกงของเขาสั้นขึ้นมา มี
แจ้งเตือนข้อความเข้าสามข้อความติดต่อกัน

[หน่วยสนับสนุนมีภารกิจด่วน มาที่ชั้น 36!]

[อย่าชักช้า!]

[เร็ว!!!]

เซวียนจี “...”

เซียวเจิงไม่ใช่แค่เหมือนพายุทอร์นาโดเท่านั้น แม้แต่ข้อความที่เขา
ส่งมายังบีบคนจนแทบหายใจไม่ออก

“ก่อนมาก็หลอกฉันว่าหน่วยสนับสนุนเป็นหน่วยงานนอกสายตา ไม่มี
การแข่งขัน แคกินแล้วก็นิ่งเฉยๆไม่ต้องทำอะไร แต่นี้ยังไม่ทันรายงานตัว
ภารกิจก็มาก่อนซะแล้ว...ไม่เป็นไร สวาน้อย เหล่าเซียวเจิงจนผมจะตายละ
ลิปต์อยู่ทางนั้นใช่ไหม คุณไปทำงานต่อเถอะ เดี่ยวผมขึ้นไปเอง ขอบคุ
ณครับ” เซวียนจีบอกลาพนักงานต้อนรับสาวผู้นำทาง จากนั้นก็หันหลังตรงไป
ที่ลิปต์พลางส่งข้อความเสียงตอบกลับเซียวเจิง

“ไ้กับหมูใหญ่”¹²

¹² เป็นคำสแลง หมายถึง ผู้ชายโลเลหลายใจ เอาแน่เอาอนไม่ได้